

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. Пазарджик , 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело №
20215220100054 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл.439 от ГПК.

Подадена е искова молба от Б. Г. Г., с ЕГН ***** от гр.Пазарджик, ул.“*****“ №*, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.“Иван Вазов“ №9, ет.1, офис 1, адв.К.П. К. против И. Б.. М., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*, ап.* и С. И.. Д., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*, в която ищецът твърди, че с присъда по н.о.х.дело №281/2001 год. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл.343 от НК. По делото срещу него били предявени граждански искове от ответника И. Б.. М. и М. И. М., за причинените им неимуществени вреди, които искове били уважени от съда в размер на по 10000 лв. за всеки един от ищите, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане на сумата. Освен това съдът уважил и предявените срещу него искове за имуществени вреди, в размер на по 1000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане, както и сумата от по 90 лв. - разноски по делото. Присъдата влязла в сила на 24.10.2003 год.

Сочи, че на 21.04.2004 год. са издадени изпълнителни листове в полза на И. Б.. М. и М. И. М.. Въз основа на молба от ответника И.М., с приложен към нея изпълнителния лист, срещу него било образувано изпълнително дело №1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд - Пазарджик, а въз основа на молба от М. М., с приложен към нея изпълнителния лист, срещу него било образувано второ изпълнително дело №1235/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд - Пазарджик.

Посочва, че с молба от 24.02.2006 год. от вискателя И.М., е поискано от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело №1234/2005 год. да бъде наложена възбрана върху международния му паспорт. С идентична молба от 24.02.2006 год. от вискателката М. М., също е поискано от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело №1235/2005 год. да бъде наложена възбрана върху международния му паспорт. Въз основа на резолюция от 1.03.2006 год. съдебният изпълнител, на основание ЗБДС е наложил исканата мярка и по двете изпълнителни дела №1234 и №1235/2005 год., макар, че това не представлява принудителен изпълнителен способ по смисъла на ГПК и е било незаконосъобразно.

Сочи, че с молба от 18.06.2013 год. процесуалният представител на вискателят И.М. до Държавния съдебен изпълнител, на основание параграф 3 от ЗЧСИ, е поискал изпълнително дело №1234/2005 год. да бъде прехвърлено на ЧСИ З. Д., с рег. №829, по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес: гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*. С идентична молба от същата дата до Държавния съдебен изпълнител това е поискано и от процесуалния представител на М. М.. С резолюции от 2.10.2013 год. на Държавния съдебен изпълнител двете дела са прехвърлени на посочения ЧСИ в гр.Пловдив.

Твърди, че при ЧСИ З. Д., изпратеното изпълнително дело №1234/2005 год., на 8.10.2013 год. е образувано като изпълнително дело №332/2013 год., а изпълнително дело №1235/2005 год. е образувано като изпълнително дело №333/2013 год. по описа на този ЧСИ - З. Д., с рег. №829 по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес: гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*.

Твърди, че на 15.11.2018 год. вискателката М. И. М. е починала, като

наследници са й И. Б.. М. /другия възискател/ като съпруг и С. И.. Д. като низходяща - дъщеря.

Посочените по-горе изпълнителни дела №332 и 333/2013 год. са прекратени по описа на ЧСИ З. Д. на основание чл.433 ал.1, т.2 от ГПК, въз основа на издадени постановления, влезли в сила на 6.06.2019 год.

Сочи, че въз основа на молба и издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист по н.о.х. дело №281/2001 год. в полза на ответника И.Б., срещу него било образувано изпълнително дело №326/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д., с рег. №887, с район на действие Окръжен съд-Пазарджик. Въз основа на молба от И. Б.. М. и С. И.. Д. и издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист по н.о.х. дело №281/2001 год. в полза на М. М. като нейни наследници, срещу него било образувано изпълнително дело №327/2019 год. по описа на същия ЧСИ.

Твърди, че на 26.09.2019 год. получил от ЧСИ Д. Д. покана за доброволно изпълнение на задълженията по изпълнително дело №326/2019 год. Съгласно последното в качеството му на длъжник дължал на възискателя И.М. сумата от 10000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата, както и 1000 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 90 лв. - разноси по делото.

Освен това получил от ЧСИ Д. Д. и покана за доброволно изпълнение на задълженията по изпълнително дело №327/2019 год. на възискателите И.М. и С.Д. като наследници на М. М., на която дължал 10000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата, както и 1000 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.01.2001 год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 90 лв. - разноси по делото.

Сочи, че изпълнително дело №327/2019г. е присъединено към изпълнително дело №326/ 2019 год.

Твърди, че в случая вземанията на вискателя по изпълнително дело №326/2019 год. И.М., ответник по настоящето дело, са погасени по давност, поради изтичане на законоустановения давностен срок. Твърди, че посоченото се отнася напълно и за изпълнително дело №327/2019 год. по отношение на И.М. и С.Д..

Твърди, че това е така, тъй като след образуване на изпълнително дело №1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд-Пазарджик до неговото прекратяване на 2.10.2013 год. не са извършени никакви изпълнителни действия. Налагането на възбрана върху международния му паспорт от държавния съдебен изпълнител на основание ЗБДС на 1.03.2006 год. не е изпълнителен способ и е правно ирелевантна. Други действия не са извършени.

Твърди, че независимо дали възбраната на международния паспорт, в продължение на повече от две години след образуване на изпълнително дело №1234/2005 год. и по изпълнително дело №1235/2005 год. до тяхното прекратяване на 2.10.2013 год. вискателите и по двете дела не са поискали извършването на други изпълнителни действия, поради което е налице погасителна давност по смисъла на чл.433 ал.1, т.8 от ГПК, поради „перемпция“ като това е по отношение и на двете изпълнителни дела. Същата настъпва по силата на закона, независимо от липсата на изрично прогласяване от съответния съдия изпълнител. Освен това е изтекла и общата погасителна давност по чл.110 от ЗЗД.

Твърди, че след образуване на изпълнително дело №332/2013 год. и изпълнително дело №333/2013 год. при ЧСИ З. Д. до тяхното прекратяване при нея на 6.06.2019 год. също е изтекъл срок по-голям от две години, без вискателите да посочат и поискат изпълнително действие, като е налице ново погасяване по давност на основание чл.433 ал.1, т.8 от ГПК, поради „перемпция“. Същата настъпва по силата на закона, независимо от липсата на изрично прогласяване от съответния съдия изпълнител. Освен това е изтекла и общата погасителна давност по чл.110 от ЗЗД.

Сочи, че правният му интерес от предявяване на настоящите отрицателни установителни иски е породен от обстоятелството, че прекратяването на изпълнителните производства на основание чл.433 ал.1, т.8

от ГПК погасява автоматично вземанията по изпълнителните листове, поради което има правен интерес съдът да установи със сила на присъдено нещо, че давностният срок е изтекъл и не дължи сумите по изпълнителните листове - главници, лихви и разходи, тъй като ЧСИ Д. Д. отказал прекратяване на това основание по изп.дело №326 и 327/2019 год.

Твърди, че допустимостта на такъв отрицателен установителен иск за произнасяне по несъществуването на вземането, поради изтекла давност, е налице и при висящо изпълнително производство, което не е било прекратено служебно от съдебния изпълнител.

Твърди, че са налице предпоставките на чл.213 от ГПК за съединяване на двата отрицателни установителни иска в едно производство и постановяване на издаване на общо решение по тях, с оглед на следните съображения: Налице е един и същ ищец по двата иска, налице е един и същ ответник и по двата иска, като по единия има и втори ответник. Налице е и връзка между двата изпълнителни листа, тъй като се основават на един и същ правопораждащ факт - за причинени неимуществени и имуществени вреди.

Сочи, че в подкрепа на гореизложеното е Тълкувателно решение №2 от 09.07.2019г. на ВКС по тълкувателно дело №2 от 2017г. на Общото събрание на гражданската и търговската колегия, точка 3-та, където там се обсъжда по принцип друг вид гражданско правоотношение, но смисълът и философията на становището на този съд е, че тъй като в точка 3-та, последното изречение е посочено: „исковете може да бъдат разгледани самостоятелно, но при наличието на предпоставките на чл.213 от ГПК следва да бъдат разгледани в едно производство“. В тази насока е и съдебната практика, анализирана в „Граждански процесуален кодекс - Приложен коментар. Проблеми на правоприлагането. Анализ на съдебната практика“, второ преработено и допълнено издание на ИК “Труд и право“ - 2017 год. на авторски колектив - Б. П. и др. /стр.403-407/. Посочва, че в тази разработка авторският колектив дори се позовава на едно далечно решение от 03.06.1960г. по гр.д. №2335/1960г. на I гражд. отд. на Върховен съд, където е разработен този въпрос, във връзка с чл.123 /по ГПК-отм./. В същата насока е Решение №831 от 14.01.2005г. на ВКС по гр.д. №555/2004г. на I гр. отд. В подкрепа на гореизложеното е и правната доктрина - „Българско гражданско процесуално

право - девето преработено и допълнено издание, първо по действащия ГПК“, изд. „СИЕЛА“ - 2012 год., проф. Ж. С. и колектив /стр.435, Т.VI/.

Твърди, че обективното съединяване на искове зависи от съображенията на процесуална целесъобразност и постигане на процесуална икономия. Това е и в интерес на страните при приложението на разпоредбата на чл.213, пр. второ от ГПК. В случая, ако се съединят делата, би се спестило процесуално време на съда, а и на страните, за разпит на повече свидетели, за изслушване на няколко експертизи, за изразходване на допълнителни средства за ответната страна.

Моли съда да признае за установено, че Б. Г. Г., с ЕГН ***** от гр.Пазарджик, ул.“*****“ №*, длъжник:

1/ по изпълнително дело №326/2019 год. не дължи на вискателя по същото изпълнително дело И. Б.. М., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.* сумите за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, както и сумата от 90 лв. разноси по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановения давностен срок, както и разходите по всички изпълнителни дела,

2/ по изпълнително дело №327/2019 год. не дължи на вискателите по същото изпълнително дело И. Б.. М., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.* и С. И.. Д., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №* общо сумите за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, както и от 90 лв. разноси по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановения давностен срок, както и разходите по всички изпълнителни дела.

Представя писмени доказателства. Прави доказателствени искания.

В срока по чл.131 от ГПК по делото са постъпили писмени отговори на исковата молба от двамата ответници. Оспорват изцяло предявените от ищеца Б. Г. Г. обективно съединени искове като неоснователни. Заявяват, че исковите са допустими, но по същество са неоснователни. Считат, че категорично правното основание на исковата молба попада в хипотезата на чл.439 от ГПК, тъй като се касае за настъпили обстоятелства след образуването на атакуваните изпълнителните дела срещу ищеца.

Сочат, че с исковата молба се иска да бъде установено спрямо ищеца Б. Г. Г., с ЕГН *****, че същият не дължи на ответниците сумата за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със сумата за законна лихва върху сумата, считано от 4.07.2001г. до окончателно изплащане на сумата; сумата в размер на 1 000 лв. за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 4.07.2001г. до окончателно изплащане на сумата, както и сумата от 90 лв. разноси по делото, тъй като са погасени по давност, поради изтичане на законоустановения давностен срок по изпълнително дело №326/2019г. и изпълнително дело №327/2019г. на ЧСИ Д. Д. /в петитума на ИМ не е посочено точно кое ЧСИ/. Претендират се с петитума на исковата молба и разходи по всички изпълнителни дела като нито е уточнено какви разходи се претендират, нито техния размер, нито по кои изпълнителни дела са направени и на какво основание и в тази си част искът е недопустим.

Сочат, че ищецът твърди в исковата молба, че след образуване на изпълнително дело №1234/2005 год. и изпълнително дело №1235/2005г. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд-Пазарджик до тяхното прекратяване на 2.10.2013 год. не са извършени никакви изпълнителни действия. Налагането на възбрана върху международния му паспорт от държавния съдебен изпълнител на основание ЗБДС на 1.03.2006г. не е изпълнителен способ и е правно ирелевантна. Други действия не са извършени по въпросните изпълнителни дела.

Сочат, че в полза на М. И. М. е издаден Изпълнителен лист от 21.04.2004г. от Пазарджишки окръжен съд. М. И. М. е починала на 15.11.2018г. като наследници са С. И. Д. - дъщеря и съпругът ѝ И. Б. М.,

съгласно Удостоверение за наследници изх.№94-М от 10.05.2019г.

Посочват, че с издадени Изпълнителни листове от 21.04.2004г. на Пазарджишкия Окръжен съд против ищеца са образувани изп. дело №1234/2005г. и изп. дело №1235/2005г. на Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик. С молби от 24.02.2006 год. от вискателя е поискал от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело №1234/2005 год. и по изпълнително дело №1235/2005г. да бъде наложена възбрана върху международния паспорт на ищеца. С резолюции от 01.03.2006 год. на съдебния изпълнител, на основание ЗБДС, е наложена исканата мярка спрямо ищеца по изпълнително дело №1234/2005г. и изпълнително дело №1235/2005г. С Молба от 13.08.2010г. на Б.Г. по изп. дело 1234/2005г. и по изпълнително дело №1235/2005г. на Държавен съдебен изпълнител е направил искане за отмяна на принудителна адм. мярка „забрана за напускане на страната“.

Твърдят, че други изпълнителни действия или способи по изпълнително дело №1234/2005г. и по изпълнително дело №1235/2005г., които са били обединени, на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик, не са извършвани.

Твърдят, че с молба от 18.06.2013г. от ответника изпълнително дело №1234/2005г. и изпълнително дело №1235/2005г. са прехвърлени на ЧСИ З. Д., с рег. №829 по описа на Камарата на съдебните изпълнители, с адрес гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*, с район на действие Окръжен съд-Пловдив. Изпратените на 08.10.2013г. при ЧСИ З. Д., с рег. №829 по описа на Камарата на съдебните изпълнители изпълнително дело №1234/2005г. и изпълнително дело №1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик са образувани под №332/2013г. и под №333/2013г. по описа на ЧСИ Д..

По изпълнително дело №332/2013г. и по изпълнително дело №333/2013г. на ЧСИ З. Д., с рег. №829 по описа на Камарата на съдебните изпълнители, обединени, са извършени изпълнителни способи - опис движими вещи, запор на банкова сметка в „ОББ“ АД и впоследствие е наложен и запор на трудово възнаграждение на ищеца във фирма Валмар Транс Рент Логистик“ ЕООД.

Сочат, че с разпореждания за прекратяване изх.№5105 от 27.05.2019г. по и.д.№332/2013г. и по и.д.№333/2013г. на ЧСИ З. Д. са прекратени самите изпълнителни дела по Молба на вискателя-ответник вх.№5896 от 22.05.2019г. Постановленията за прекратяване на изпълнително дело №332/2013г. и на изпълнително дело №333/2013г. на ЧСИ Д. са влезли в сила на 06.06.2019г.

Причината да се прекратят изпълнителните дела при ЧСИ З. Д. и същите да се образуват наново пред ЧСИ Д. Д. с район на действие Окръжен съд - Пазарджик се корени в имуществено проучване, което разкрило сключен брак на ищеца със съпругата му Т. Н. Г. и покупката на недвижим имот в режим на СИО в с.Ивайло, обл.Пазарджик. Затова в началото на септември месец 2019г. било образувано и.д. №327/2019г. при ЧСИ Д. Д., което е обединено с и.д.№326/2019г. срещу ищеца по издадените против него изпълнителни листове.

Сочат, че с молбата за образуване на и.д.№326/2019г. и на и.д. №327/2019г. при ЧСИ Д. Д. е наложена, с Искане за вписване на възбрана върху недвижим имот изх.№9164 от 19.08.2019г., собственост на съпругата на длъжника Т. Н. Г., придобит по време на брака и представляващ СИО, представляващ недвижим имот: УПИ V-581, в квартал 40 по плана на с.Ивайло, общ.Пазарджик, обл.Пазарджик, с площ от 950 кв.м., ведно с построена едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 52 кв.м., както и всички подобрения върху имота, който имот е придобит с Нотариален акт №143, том I, рег.№1424, н.д.120 от 02.03.2016г. на Нотариус В. Г. №071 на НК на РБ. Такава възбрана върху описания недвижим имот била наложена още с ПДИ изх.№9569 по и.д.№326/2019г. и по и.д. №327/2019г. при ЧСИ Д. Д.. Със същата е наложен и запор на ищеца на банковите му сметки в „Първа инвестиционна банка“ и в „Райфайзенбанк България“ ЕАД. От тогава поради пандемичната обстановка през 2020г. до сега не са предприети други принудителни действия по и.д.№326/2019г. и по и.д.№327/2019г. при ЧСИ Д. Д..

Твърдят, че с ПДИ изх.№9569 по и.д.№326/2019г. на ЧСИ Д. Д. общата сума към 04.09.2019г., която дължи ищецът е в размер на 80926,50 лв.

Твърдят, че възражението на ищеца, че е настъпила „перемпция“ по и.д. №1234/2005г. и и.д.№1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик и следователно вземанията на вискателя по изп.дело №326/2019г. на ЧСИ Д. Д. са погасени по давност, е изцяло неоснователно.

Заявяват, че не се спори по делото, че по и.д.№1234/2005г. и и.д. №1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик е извършена единствено възбрана върху международния паспорт на ищеца, но от това не следва, че е настъпила погасителната давност по чл.433 ал.1, т.8 от ГПК.

Правният въпрос, който се поставя в настоящето производство е от кой момент поражда действие отмяната на ППВС №3/18.11.1980г., извършена с т.10 от ТР №2/26.06.2015г. по тълк.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело №1234/2005г. и и.д. №1235/2005г. Сочат, че отговорът на този въпрос е даден в практиката на ВКС. Като такава сочат и прилагат Решение №51/21.02.2019г. по дело №2917/2018г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение №170 от 17.09.2018г. по гр. д. №2382/2017г. на Върховен касационен съд, 4-то г.о.

Твърдят, че цитираните решения на ВКС гарантират правната сигурност и молят настоящия съдебен състав да ги уважи като постановява своето решение. В противен случай би се нарушил принципът на правна сигурност. Затова следва да се приеме, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред.

Сочат, че в настоящия казус и.д.№1234/2005г. и и.д.№1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик са прекратени през 2013г., т.е. преди още да е постановено ТР №2/26.06.2015г., постановено по тълк. д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Следователно по и.д.№1234/2005г. и и.д.№1235/2005г. на Държавния съдебен изпълнител към Съдебно-изпълнителна служба при РС гр.Пазарджик, съгласно ППВС №3/18.11.1980г. и неговото тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае производството давност не тече, поради което настоящият иск е изцяло

неоснователен.

Относно иска на ищеца за направени разходи в изпълнителните производства - същият не е представил доказателства за така направените, в което и да е от посочените, на какво основание са направени в качеството му на длъжник и с неясен и абстрактен петитум в ИМ, което прави искът недопустим и неоснователен.

Претендират и молят съда да осъди ищеца да им плати разноски за адвокатско възнаграждение по настоящето дело.

Представят писмени доказателства. Не възразяват да се приемат представените от ищеца писмени документи с исковата молба.

Предявените искове се поддържат от пълномощника на ищеца в проведеното по делото съдебно заседание. Моли съда да уважи исковите като доказани и основателни. Претендира разноските по делото по представения списък по чл.80 от ГПК. Подробни съображения по същество излага в писмени бележки.

Процесуалният представител на ответниците оспорва исковите и моли съда да ги отхвърли като неоснователни и да присъди разноските по представения списък. Поддържа доводите, изложени в писмените отговори на исковата молба.

Съдът като взе предвид твърденията на ищеца и възраженията на ответниците и като прецени събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.439 ал.1 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението като ал.2 на същата разпоредба предвижда, че искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Настоящият съдебен състав счита, че предявените искове по чл.439 ал.1 от ГПК, предмет на разглеждане в настоящето производство, са процесуално допустими и подлежат на разглеждане, тъй като в исковата си молба ищецът

- длъжник в изпълнителните производства се позовава на факти, настъпили след приключване на производството, по което са издадени изпълнителните основания, а именно на настъпила погасителна давност. Приема, че именно чрез иска по чл.439 ал.1 от ГПК длъжникът може да защити своите права. Неговата правна сфера е накърнена и само въз основа на съществуващите в полза на кредиторите изпълнителни титули, които материализират вземания, отричането на които ищецът има интерес да установи. Затова исковете правилно са насочени срещу настоящите вискатели в изпълнителните производства. Така, че ответниците са надлежна страна-ответник по предявените искове.

По съществото на предявените искове, съдът приема следното:

Фактическите обстоятелствата, изложени от ищеца в исковата молба, не са спорни между страните по делото.

Предвид на това и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

С Присъда по НОХД №281/2001 год. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, ищецът Б. Г. Г. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл.343 от НК. По делото са уважени предявените срещу него граждански искове от ответника И. Б.. М. и съпругата му М. И. М. за причинените им неимуществени и имуществени вреди. Присъдата е влязла в сила на 24.10.2003 год.

Въз основа на влязлата в сила присъда, на 21.04.2004г. в полза на ответника И. Б.. М. и съпругата му М. И. М. са издадени изпълнителни листове на всеки от тях за следните суми: сумата от 10 000 лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 1000 лв. – обезщетение за причинени имуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 90 лв. - разноси по делото.

По молба на ответника И. Б.. М. и на основание издадения му

изпълнителен лист, срещу ищеца Б. Г. Г. е било образувано изпълнително дело №1234/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд – Пазарджик. По молба на М. И. М. и на основание издадения ѝ изпълнителен лист, срещу ищеца Б. Г. Г. е било образувано изпълнително дело №1235/2005 год. по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд - Пазарджик.

С молба от 24.02.2006 год. вискателят И. Б.. М. е поискал от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело №1234/2005 год. да бъде наложена възбрана върху международния паспорт на длъжника Б. Г. Г.. С идентична молба от същата дата - 24.02.2006 год. вискателката М. И. М. също е поискала от Държавния съдебен изпълнител по изпълнително дело №1235/2005 год. да бъде наложена възбрана върху международния паспорт на длъжника. С разпореждания от 1.03.2006 год. държавният съдебен изпълнител, на основание ЗБДС, е наложил исканата мярка и по двете изпълнителни дела - №1234/2005г. и №1235/2005г.

С молба от 18.06.2013 год. процесуалният представител на вискателя И. Б.. М. е поискал от държавния съдебен изпълнител, на основание параграф 3 от ЗЧСИ, изпълнително дело №1234/2005 год. да бъде прехвърлено на ЧСИ З. Д. с рег.№829 по описа на Камарата на ЧСИ. С идентична молба от същата дата – 18.06.2013г. процесуалният представител на вискателката М. И. М. е поискал от държавния съдебен изпълнител, на основание параграф 3 от ЗЧСИ, изпълнително дело №1235/2005 год. да бъде прехвърлено на ЧСИ З. Д. с рег. №829 по описа на Камарата на ЧСИ.

С разпореждания от 2.10.2013 год. на държавния съдебен изпълнител двете изпълнителни дела са прехвърлени на ЧСИ З. Д. в гр.Пловдив.

Не е спорно между страните, че при ЧСИ З. Д. изпратеното изпълнително дело №1234/2005 год. е образувано като изпълнително дело №332/2013 год., а изпълнително дело №1235/2005 год. е образувано като изпълнително дело №333/2013 год. по описа на същия ЧСИ.

На 15.11.2018 год. вискателката М. И. М. е починала като е оставила за свои законни наследници съпруга си - ответника И. Б.. М. и дъщеря си – ответницата С. И.. Д..

Не се спори и относно това, че изпълнително дело №332 и изпълнително дело №333/2013 год. и двете по описа на ЧСИ З. Д. са прекратени на основание чл.433 ал.1, т.2 от ГПК, с постановления на ЧСИ, влезли в сила на 6.06.2019 год. Изпълнителните листове са били върнати на вискателите.

Въз основа на издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист в полза на ответника И. Б.. М. и по негова молба, срещу ищеца Б. Г. Г. е било образувано изпълнително дело №326/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д. с рег. №887, с район на действие Окръжен съд-Пазарджик. Въз основа на издадения на 21.04.2004 год. изпълнителен лист в полза на М. И. М. и по молба на наследниците ѝ – ответниците И. Б.. М. и С. И.. Д., срещу ищеца Б. Г. Г. е било образувано изпълнително дело №327/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д..

С исковата си молба ищецът признава, че на 25.09.2019 год. е получил от ЧСИ Д. Д. покана за доброволно изпълнение на задълженията по изпълнително дело №326/2019 год. и представя заверен препис от същата. Видно от поканата за доброволно изпълнение е, че с нея е съобщено на длъжника, че с разпореждане на ЧСИ, на основание чл.456 от ГПК е присъединено вземането на вискателите И. Б.. М. и С. И.. Д. по изп. дело №327/2019г. по описа на ЧСИ Д. Д.. С поканата за доброволно изпълнение, ЧСИ Д. Д. е уведомил длъжника – ищеца, че с негово разпореждане е наложен запор върху всичките му настоящи и бъдещи вземания по банкови сметки в следните банки, а именно: „Първа Инвестиционна Банка“ АД и „Райфайзенбанк България“ ЕАД до размера на дълга по изпълнителното дело. Уведомил го е и за наложена възбрана на следния недвижим имот, негова собственост: 1/2 идеална част от УПИ V-581 в квартал 40 по плана на с.Ивайло, общ.Пазарджик, обл.Пазарджик, с площ от 950 кв.м., урегулиран, ведно с 1/2 идеална част от построената в имота едноетажна паянтова жилищна сграда със застроена площ от 52 кв.м., както и ведно с 1/2 идеална част от всички подобрения и приращения в имота.

Между страните не е спорно, че изпълнително дело №327/2019г. по описа на ЧСИ Д. Д. е присъединено към изпълнително дело №326/2019 год. по описа на същия ЧСИ.

Видно от ПДИ изх.№9569 по и.д.№326/2019г. на ЧСИ Д. Д. е, че към

датата 04.09.2019г. общата сума, която ищецът дължи на ответниците е в размер на 80 926,50 лв.

При тези данни съдът приема следното:

Спорният въпрос по делото касае обстоятелството дали вземанията по процесните изпълнителни листове от 21.04.2004г. срещу ищеца са погасени по давност. В тази връзка следва да се отбележи следното:

Съгласно разпоредбата на чл.110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. С изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за неустойки от неизпълнен договор и вземанията за лихви – съгласно чл.111, б.б. и б.в от ЗЗД.

Съгласно задължителната съдебна практика - Постановление на Пленума на ВС №3/1980г. и Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по тълк.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, което няма обратно действие и следователно следва да се прилага само за напред, доколкото преурежда режима на погасителната давност в изпълнителния процес, първоначално регламентиран в посоченото Постановление, в каквато връзка и е Решение №170 от 17.09.2018г. по гр.д.№2382/2017г. на ВКС, IV г.о., първоначалният режим на погасителната давност в изпълнителното производство е бил приравен със статута на исковото производство за установяване на вземането, съгласно чл.115 ал.1, буква „ж“, във връзка с чл.116, б.,в“ и чл.117 от ЗЗД, тоест от момента на образуване на изпълнителното производство и докато последното е висящо погасителна давност не тече. В конкретния случай този режим на погасителната давност е бил в сила от образуването на изпълнителните производства по изпълнително дело №1234/2005г. по описа на СИС при Районен съд Пазарджик, преобразувано в изпълнително дело №332/2013г. по описа на ЧСИ 3. Д. и по изпълнително дело №1235/2005г. по описа на СИС при Районен съд – Пазарджик, преобразувано в изпълнително дело №333/2013г. по описа на ЧСИ 3. Д. и до датата 26.06.2015г. като погасителна давност реално не е текла, независимо от поведението на вискателите.

След датата 26.06.2015г. /датата на постановяване на Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с което

се отменя като загубило сила ППВС №3/18.11.1980г., постановено по чл.58, т.1 ЗУС (отм.), институтът на погасителната давност е преуреден по нов начин като принципът е, че поначало давността не спира да тече, освен при поискано от вискателя или извършено от съдебния изпълнител конкретно изпълнително действие, представляващ конкретен изпълнителен способ, както и поискано изпълнително действие, представляващо част от конкретен изпълнителен способ. Т.е. след 26.06.2015г. значение за погасителната давност има действието или бездействието на вискателя и неговата активна роля за поискване и предприемане на конкретни изпълнителни действия. При бездействие на кредитора в рамките на 2г., в които ако не посочи изпълнителен способ, изпълнението се прекратява по перемция. При общо бездействие на вискателя дори да са образувани примерно последователно няколко изпълнителни дела за едно и също вземане, след поредната перемция, но без поискани или извършени каквито и да било изпълнителни действия, след изтичането на срок от три години по чл.111 от ЗЗД се погасяват вземанията за наем, лихви и други периодични плащания /б.,в"/, обезщетения и неустойки от неизпълнен договор /б.“б“/, а след изтичането на 5г. срок се погасяват всички останали вземания, за които не е предвиден друг срок. В този смисъл Решение от 11.12.2019г. по в.гр.дело №745/2019г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд.

Предвид горното настоящият съдебен състав приема, че началният момент, от който е започнала да тече петгодишната погасителна давност е датата 26.06.2015г. – датата на постановяване на ТР №2/26.06.2015г. по тълк. д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Следователно, датата, на която вземането се погасява по давност би била 26.06.2020г.

В този период, обаче, има извършени изпълнителни действия, които прекъсват погасителния давностен срок. По време на образуваното изпълнително производство по изпълнително дело №326/2019г. по описа на ЧСИ Д. Д., към което е присъединено изпълнително дело №327/2019г. по описа на същия ЧСИ, образувани въз основа на процесните изпълнителни листове са били предприети изпълнителни действия всяко, от които прекъсващо погасителната давност, а именно: описаните по-горе запови за вземанията на длъжника по банкови сметки в „Първа Инвестиционна Банка“

АД и „Райфайзенбанк България“ ЕАД и възбрана на притежавания от длъжника недвижим имот. До длъжника-ищеца е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх.№9569/04.09.2019г. с отразяване за наложения запор и за наложената възбрана.

Всяко едно от гореопосочените изпълнителни действия е прекъснало давността и следователно е започнала да тече нова давност.

При тези данни, съдът приема, че в случая, не е изтекъл срок по-дълъг от пет години за погасяване на вземанията на вискателите-ответниците по давност. В този смисъл следва да се приеме, че вземанията на ответниците-вискатели по изпълнението не е погасено по давност и че ищцът Б. Г. Г. на общо основание продължава да дължи изпълнение на процесните суми по издадените изпълнителни листове, въз основа на който са образувани изпълнителните дела.

Поради това и предявените искове се явяват неоснователни и като такива ще следва да се отхвърлят изцяло.

С оглед изхода на делото ищецът ще следва да заплати на ответниците разноски по делото. При определяне размера на същите, съдът приема за основателно възражението на пълномощника на ищеца за прекомерност на адвокатските възнаграждения на пълномощника на ответниците, предвид липсата на фактическа сложност на делото /страните не спорят по фактите, а само по правото/, развитото се съдебно производство – само в едно съдебно заседание и идентичността на възраженията на ответниците в депозираните по делото писмени отговори на исковата молба. Затова направеното възражение за прекомерност ще следва да се уважи като се намали размера на адвокатското възнаграждение на пълномощника на ответниците до размера от 950 лева.

При това положение ищецът ще следва да заплати на всеки един от ответниците разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 950 лева.

По изложените съображения, ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Б. Г. Г., с ЕГН ***** от гр.Пазарджик, ул.“*****“ №*, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.“Иван Вазов“ №9, ет.1, офис 1, адв.К.П. К. против И. Б.. М., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*, ап.* и С. И.. Д., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.* искове с правно основание чл.439 от ГПК – за признаване за установено, че Б. Г. Г., с ЕГН ***** - длъжник: 1/ по изпълнително дело №326/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д. не дължи на вискателя по същото изпълнително дело И. Б.. М., с ЕГН ***** сумите по издадения на 21.04.2004г. изпълнителен лист по НОХД №281/2001г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд за: неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, за имуществени вреди в размер на 1 000 лева, ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата и за разноси по делото в размер на 90 лв.; 2/ по изпълнително дело №327/2019 год. по описа на ЧСИ Д. Д., присъединено към изпълнително дело №326/2019г. по описа на ЧСИ Д. Д., не дължи на вискателите по същото изпълнително дело И. Б.. М., с ЕГН ***** и С. И.. Д., с ЕГН ***** сумите по издадения на 21.04.2004г., в полза на наследодателката им М. И. М., изпълнителен лист по НОХД №281/2001г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд за: неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата, за имуществени вреди в размер на 1 000 лева, ведно със законовата лихва, считано от 4.07.2001 год. до окончателно изплащане на сумата и за разноси по делото в размер на 90 лв.,

поради изтекла погасителна давност, като неоснователни.

ОСЪЖДА Б. Г. Г., с ЕГН ***** от гр.Пазарджик, ул.“*****“ №*, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.“Иван Вазов“ №9, ет.1, офис 1, адв.К.П. К. да заплати на И. Б.. М., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.*, ап.* и С. И.. Д., с ЕГН ***** от гр.Пловдив, ул.“*****“ №*, ет.* разноси по делото за адвокатско възнаграждение в

размер на по 950 лева на всеки от тях.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____